

Philip Fracassi

—

Sacculina

Philip Fracassi

Sacculina

edice Pemmikan

Sacculina

Copyright © 2017 by Philip Fracassi

Reprinted by permission of the author.

Cover art © Tereza Laznová

Pemmikan Library # 3

První české vydání. First Czech edition.

ISBN: 978-80-88299-24-0

*Tenhle příběh
je pro mého tátu.*

Ten člun je moc malý.

To bylo první, co Jima napadlo, když vystoupil z pick-upu. Na nohou mu naskočila husí kůže, oči ho pálily z nevyspání. Ze dvou kelímků kávy na benzínce ho bolelo a pálilo v podbřišku, potřeboval močit. Když uviděl na konci mola jejich člun, nedokázal se zbavit dojmu, že je strašně maličký. Kolem se tyčily jiné čluny, bílé, zářivé a nepotopitelné. Za nimi se do šedého okraje Pacifiku začínala vpíjet růžová záře úsvitu. Vzduch páchl rybinou a byl studený a vlhký. Od mola bylo slyšet, jak o sebe čluny narážejí a skřípou, a někde blízko pleskali křídly rackové. Jejich křik zněl chladně a varovně. Jeden muž si prdnuł a vzdychl, další zachrchlal a odplivl si. Všichni společně vyrazili k vodě.

Jim kráčel za svým bratrem Jackem po betonové přístavní hrázi a potom po širokém mole z otřískaných prken. Letmo pohlédl dolů, mezi své boty.

Mezerami mezi vodou nacucanými prkny viděl lem oceánu pod sebou. I když tu byla voda hluboká jen půl metru, vypadala jako živá – úzkou pláž olizovaly mydlinky a odpadky jako tisíce vyplazených jazyků, všechny hrozně hladové. Otrásl se a vzhlédl k Jackovým lopatkám, jež se ostře rýsovaly pod vetším trikem s logem limonády Mello-Yello. Tohle pitomé triko nosil, už když byli kluci. Ale vzhledem k tomu, říkal si Jim, že Jack posledních šest let oblékal jen oranžovou vězeňskou kombinézu, mu to asi až tak nevádí. Nejspíš ho staré oblečení nějak uklidňuje. Něco jako vrátit se v čase a začít odznova, jako když je člověku zase devatenáct a může si představovat skvělou budoucnost.

Jack už ale takovým klukem nebyl. Zestárnul, byl tvrdší. Za těch pár týdnů, co byl zpátky doma, se fyzické i psychické změny projevíly ještě zřetelněji. Jimovi se nelíbilo například to, jak jeho starší bratr pohubl. Tváře měl propadlé, což předtím nemíval, paže šlachovité, loketní klouby vystoupilé. Oblékl znovu staré džíny, ale i když si široký opasek utáhl na poslední díрку, stejně na něm visely. Vlasy měl teď krátké a jako oškubané, trčely mu z lebky v černých slepencích do všech stran.

Před nimi, jako první, kráčel jejich otec Henry, na sobě khaki kalhoty, svetr s límečkem a lacinou světlemodrou větrovku. Řídké šedivějící vlasy mu vlály ve větru, ramena měl trochu svěšená. Byl mladý, teprve čerstvý šedesátník, ale život mu dal pořádně zabrat a Jim věděl, že fyzicky je otec na svůj věk starý až moc. Tohle udělají s člověkem smutek a ztráta – ty mu pustí žilou. Prožírají se zevnitř na povrch, takže v okamžiku, kdy se projeví důsledky, je už pozdě na to, něco s tím dělat. Co se stalo, stalo se. Život byl nemilosrdný zloděj s černým srdcem a člověk mohl jen doufat, že až bude pátrat po své příští oběti, jeho vynechá. Jim věděl, že tenhle život k nim nejednou přišel domů na návštěvu, a jeho názor byl, že další schůzku s ním už táta neustojí.

„Bacha na racčí hovna, bráško,“ varoval ho Jack. Pokoušel se držet tempo s otcem a chvílemi musel schválně krátit krok, aby ho nepředběhl. Otočil hlavu a podíval se na Jima. V hnědých očích mu zajiskřilo a usmál se. Tenhle výlet se mu viditelně zamlouval. Jak by taky ne? Poplujou rybařit s fotříkem, za chvíli budou prorážet vlny a zakousnou se hluboko do modrého Pacifiku, na tvářích slanou tříšť... Jim nepochyboval, že je

to jeden ze snů, které si Jack za studených nocí, kdy lehával na odrbaném kavalci a zíral do stropu malinkaté cely, v duchu přehrával. Tam kdesi v Lancasteru, v místní pobočce Kalifornské státní věznice pro kluky a holky z těch končin Zlatého státu, které jsou každému u prdele.

Jejich průvod uzavíral Chris Hanson, Jackův nejlepší kamarád, vlekoucí na zádech veliký červený kovový chladicí box. Chris byl stotřicetikilový pořizek a taky tak vypadal. Měl na sobě tlustou kostkovanou košili, silné tmavohnědé kapsáčové šortky a na hlavě špinavou baseballovou čepici. Široká lýtka mu mizela v nepořádně zašněrovaných kotníkových teniskách. Chris byl Jackův nejlepší kamarád už od... inu, prostě odjakživa. Jim si nedokázal vzpomenout na jediný okamžik, kdy se Chris v Jackově okolí nevyskytoval, a viděl ty dva nadělat společně tolik průšvihů, opakujících se pořád dokola, že měl dojem, jako by fotřík v době jejich puberty veškeré snahy o zkrocení těch dvou dávno vzdal. Místo toho soustředil veškeré úsilí na Jima, což byl jeho poslední zoufalý pokus vychovat dobrého syna. Předčasná smrt jejich matky mu v tom moc nepomohla.

Jack se nedokázal vyrovnat s tím rok trvajícím hororovým filmem, který představovalo matčino pomalé umírání. Otce tři postupné operace finančně zruinovaly a emocionálně je to vysálo všechny. Jejich láska k matce i pocit, že jí musejí být útěchou, se každému z nich úplně vypařily z hlavy i ze srdce, a nezůstalo nic než smrt jako chladný, neodvratný fakt. Když matka v bledém pokoji místního hospicu, kam ji před smrtí odvezli, vydechla naposledy, neuronil při tom Jim ani slzu. Otec se tehdy zhroutil na podlahu a zůstal ležet. Sestry se ho snažily zvednout na nohy, zatímco Jim stál vedle něj na vyšisovaném nemocničním linoleu jako přikovaný.

Jack z pokoje odešel.

Tehdy byli ještě mladí kluci. Jackovi bylo teprve osmnáct – byl v posledním ročníku Bakersfieldské střední, zchátralé školy přiléhající k železničnímu nádraží; zvukovou kulisu tam tvořilo rachocení nepravdělně projíždějících vlaků, při kterém se třásla okna. Jim byl tehdy ještě ve druháku, neměl ani řidičák.

Potom otec mechanicky vykonal vše, co bylo k pohřbení manželky třeba, a sebe tak trochu pohřbil s ní. Oba kluci věděli, že o něj přišli. Viděli

mu to v očích. Cítili to. Láska v domě Lowellových vyhasla a zůstala po ní jen velká prázdnota.

Jim vyplnil tuhle prázdnotu koníčky – knihami, počítačem, herní konzolí. Hraní her bral vážně, a když právě nečetl ohmatané filozofické spisy nebo své oblíbené populárně vědecké knížky – Hawkinga, Kakua a Sagana, kéž jeho duše odpočívá v pokoji –, trávil večery tím, že tvořil nedokonalé zdrojové kódy ke hrám, které si vymýšlel, svěřoval je papíru a nakonec se je pokoušel realizovat v některém vývojářském programu. Po pár letech, kdy chodil ve škole na programování, nabyt trochu sebejistoty a odeslal pár svých propracovanějších ukázek různým firmám, včetně kódu a odkazů na nedomrlé beta verze, ale nikdy mu nikdo neodepsal. Založil si kanál na YouTube a trávil bezpočet hodin tím, že recenzoval hry, vkládal videa o tom, jak je zlepšit nebo jak používat cheaty, a zároveň trousil nenápadné zmínky o svých vlastních herních představách. Zabíjel tím čas, pomáhalo mu to přečkat střední školu, ty čtyři nudné roky, kdy byl na Bakersfieldské střední psancem a odpadlíkem.

Pomohlo mu to přečkat i smrt matky, emocionální smrt otce a krátce nato i ztrátu jediného bratra, kterého obvinili z vloupání.

Ukázalo se, že Jack se vloupával do domů v sousedství, kradl, co se dalo, a pak to prodával nějakým chlápům v Los Angeles, kteří s kradeným zbožím kšeftovali. Hlavně s notebooky. Ale vlastně s jakoukoli elektronikou. S chytrými telefony, tablety – těmito poklady zlodějů moderní doby, nástupci zastaralých stříbrných příborů a příslovečných perlových náhrdelníků.

Když byl Jack odsouzen, jejich otec se ponořil ještě hlouběji do spirály deprese. Přišel během dvou let o ženu a nejstaršího syna. Do té doby to zkoušel aspoň s Jimem, snažil se být mu otcem, jenže když Jack dostal šest let, otce to nadobro zlomilo. Všechno, co v něm ještě zbylo, prostě zaprskalo a zhaslo, jako když zmizí dohasínající plamen, a Jim zůstal sám. Stali se z nich dva duchové bydlící ve společném domě – a navíc duchové mlčenliví.

Ted' ale Jacka propustili. A Jim doufal, že se věci třeba znova urovnají. Že začnou dávat smysl. Že se všichni tři uzdraví. Jim chtěl mít rodinu, chtěl život, který nebude plný večeří z mikrovlnky a tiichých, o samotě trávených nocí. Chtěl zpátky staršího bratra, chtěl, aby se otec zase smál. Doufal, že ten den přijde. A říkal si v duchu: sakra, člověk může snad aspoň doufat, nebo ne?

V den, kdy Jacka propustili, pro něj Jim s Chrisem dojeli do Lancasteru. Jim přivezl Jackovi jeho starou koženou bundu, oblíbenou baseballovou čepici a zaprášené černé ray-bany, které celých těch šest let, co byl Jack pryč, ležely u něj na komodě.

Chris se stavil v obchodě s alkoholem a koupil chladicí box s polystyrenovou izolací, pytel ledu, dvojitý karton piva Budweiser a lahev Jacka Danielse. „Základní potřeby,“ pravil Jimovi přes rameňo, když jim to stařík za plexisklovou přepážkou markoval.

S autem plným chlastu a hlavou plnou vzpomínek potom společně čekali na rozlehlém a prázdném, sluncem zalitým parkovišti a hleděli na šest metrů vysoký plot s ostnatým drátem nahoře a na netečnou, cihlově červenou kompaktní budovu za ním. Cítili stejnou měrou pohrdání i strach. Nemluvili. Nebyli přáteli. Každý byl jen jakousi součástí Jacka, kterou mu kdosi odebral a ona teď trpělivě čeká na jeho návrat.

Jim si často v duchu kladl otázku, jestli Chris bratra při vloupáních doprovázel a jestli byl s ním i onu noc, kdy ho přes celou čtvrť – jako zločince, jímž ostatně byl – pronásledovali rozzuření poli-

cisté, psi a vševidoucí světelné oko vrtulníku, le-tícího nad ním přes dvorky a ploty. Jim si v duchu říkal, jestli neměl Chris té noci prostě jenom štěstí a jestli ten hloupý nápad nepocházel především z jeho hlavy.

Nikdy se s ním na toto téma nebavil, ne ze strachu, ačkoli zastrašování při tom určitou roli hrát mohlo. Chris byl velký chlap. Měl hodně přes metr osmdesát, paže namakané, mohutnou hruď a na hlavě rozčuchanou kštici dlouhých hnědých vlasů. Tvář a krk mu obrůstaly vousy jako nějaká houba. Měl modré oči hluboko zapadlé v důlcích a famózně zlomený nos. Pracoval spolu se svým otcem na stavbách, takže měl hrubé a silné prsty, tlusté a zprohýbané jako sukovaté větve. Když byli ještě kluci, nikdy Jima neotravoval a stěžít si ho vlastně všimal. Netýral ho, ale ani ho nechránil. Jim pro něj neznamenal nic. Ne, Chris se zajímal jen a jen o Jacka. Za těch chlapeckých let byl jako Jackův stín, jako přízrak, který se vždycky vznášel Jimovu usmívajícímu se bratrovi nad ramenem. S rukama zkříženýma na prsou netrpělivě čekal, co spolu zase vyvedou, a mlčky vyzýval každého, ať si jen zkusí zkřivit jeho vyzáblému nejlepšímu příteli s podrazáckýma očima být jen jediný

vlásek. Jack byl možná z těch dvou chytřejší, zato Chris přemýšlivější. Zatímco Jack byl zlomyslný, Chris působil zachmuřeně a zadumaně a měl sklony k nečekanému násilí. Jim nikdy nepřišel na to, co na něm Jack vidí, jenže přátele si vždycky nevybíráme sami, vždycky si nemůžeme určit, s jakými kumpány trávíme život. A možná taky, říkal si Jim, to nebylo tak, že by si Jack vybral Chrisa. Třeba to byl od začátku Chris, kdo si zvolil za kumpána Jacka.

Když ale Jack toho dne vyšel z věznice, nedal Jim Chrisovi šanci ho předstihnout. Rozběhl se k bratrově a objal ho. Jack se rozesmál a odtáhl Jima od sebe, aby si mohl sourozence, který se smál a plakal zároveň, pořádně prohlédnout. Jima polekalo, jak jeho bratr na pohled zestárl. Zhubl a měl knírek, na jeho úzkou tvář moc veliký. Ale v očích mu pořád svítily jiskřičky a stisk měl pevný.

„No to se podívejme,“ pravil Jack se širokým úsměvem a slzy mu stékaly po tvářích až do úst. „Bráško,“ řekl a znovu se objali.

„Přinesl jsem ti tvoji bundu a čepici,“ řekl Jim pošetile a blaženě. „Táta čeká doma.“

„Jo, to jsem si domyslel,“ odvětil Jack a pořád se usmíval. Došli k autu a ke Chrisovi. Dva

odrostlí chlapci – teď už muži, kteří spolu leccos prožili –, se objali a Chris poplácal Jacka mocně po zádech.

„Už to víckrát nedělej, jo?“ pravil Chris, otočil se a usedl za volant starého thunderbirda, kterým jezdil už od svých šestnácti. Jack mrknul na Jima, ten pustil bratra na sedadlo spolujezdce a vyrazili domů.

Došli na konec mola k otlučenému, bezútešně vyhlížejícímu, šest metrů dlouhému rybářskému člunu. Na trupu měl kulatým psacím písmem namalovaná slova „Ani náhodou“. Písmena byla hnědá jako lejna, vyšisovaná sluncem a rozežraná mořskou solí. Jimovi při pohledu na ten krám, jehož zád' se málem nořila do nevelkých pleskajících vln, úplně spadla čelist. Zadní paluba, kam se měli všichni čtyři vejít, chytat tam ryby a vyhřívat se na sluníčku, vypadala přecpaně a zaneřáděně jako obývací pokoj nějaké chudinské rodiny.

„Doufejme, že tu kocábku nepotopíme,“ poznamenal tiše Jack k Jimovi a významně se zadíval na Chrisovo kolosální tělo. Pak se otočil a se